

Irodalom

– összeállította: Petőcz András –

FABÓ KINGA

A folyondár

Ő fél tőlem, vagy én tőle?
Villanyát kapcsolja, törbe
csalni – kit is? Futtat körbe
fényt, leskel mögüle, föl-le

járatja, táblákon törve
vibrál, a falon, kirakat,
ablaka tárva: kiszalad,
s fölkúszik rám egy iszalag.

Káprázat, a falon, kizökkent,
a szemem bánja a miközben:
behálóz a folyondár.
Hajt – hagyom: nem hagyom – rám.

Lift, ahogy a zsákmányt föl-le.
Gomb, mely egyfolytában villog.
Villanások sora körbe-
ér: forog velem a lichthof.

Forog-forog az emelet,
forgok vele kúszó szemek
tapadnak rám aki nem hajt
szívja erőm szaporodni
levelet,
vele el.

Kelnek mind új, telepedni
sok túltengő én, az enyém
ered, kancsal, szem nem fogja.
Inda: nincs – kapaszkodnia.
rejt el
rajta el

Nem tapad zsákmányt ejteni.
Melyiknek szüksége melyik?
Nyüzög mind burjánoz rosszul
egy tengellyel mind a látás
fordul el
ferdül el.

Csikorog a szék

Végignyalta a kanalat, és arra gondolt, ha aranyból lenne, még élvezné is, már a kanálért magáért, de így csak a szomszédos asztalnál ülő férfit tudja kényelmetlen helyzetbe hozni. A férfi nővel volt, hogy a feleségével vagy a szeretőjével, azt nem lehetett eldönteni. Unottan nézett rá, vagy tán nem is unottan, hanem megszokással. A nő nyilván a szokásos munkahelyi történetekkel traktálta, esetleg azzal, hogy a megjegyezhetetlen nevű barátjánője már megint mibe keveredett. Vagy azzal, hogy új kabát kellene. Ki tudja, a nők csak beszélnek, beszélnek, sokszor az se számít nekik, hogy figyelnek-e rájuk tulajdonképpen. Hazugság, nem is sokszor. A nőket egyáltalán, de tényleg egyáltalában nem érdekli, hogy figyelnek-e arra, amit mondanak, kizárólag azt tartják fontosnak, hogy az, akihez beszélnek, az legalább tegyen úgy, mintha figyelne. Egy bólintás bőven elég. És az, hogy hallgasson mélyen, ne akarjon közbevágni, legföljebb annyit, hogy fizetek, dehogya te, tedd csak el a tárcád, drágám, még mit nem, egy ilyen kellemes vacsora után, dehogya adsz bele, ne viccelj már. Igen, ilyesmit általában szívesen vesz egy nő, még ha félbeszakítják is vele a kitört sarok kesernyés, mégis roppant viccesnek hitt, ezerszer mesélt sztoriját. Ezeken töprengett, miközben a tejszínhabot kanalazta, és időnként bekukkantott az asztaluk alá, hogy a férfi vajon a lábával vezeti-e le a nyalakodás keltette feszültséget, ha már egyebet nem tehet. Az persze idegesen toporgott, rángott a térde, az arca meg lángvörösre gyúlt. Végül semmi folytatás. Fizettek, távoztak.

A gyümölcsrizs után felhajtotta a maradék málnás sörét, intett a pincérnek, aki kissé szegénylős mosollyal megrázta a fejét, jelezve, hogy a számlát rendezte. Kifelé menet, a pulthoz érve odahajolt a fiúhoz és megköszönte, hogy megint a vendége volt, majd kilépett az őszbe. Bent sosem volt ősz, ott mindig egy furcsa, ellenben könnyen fogadható ötödik évszak uralkodott. Uralkodott, nem pedig mást csinált, zsarnoki módon nem hagyta, hogy az ember mást gondoljon, minthogy azon az akárhány négyzetméteren se ősz, se tél, se semmilyen más évszak nincs. Ezerszínű falak, ezerillatú párnák és faliszőnyegek, teafüvek és szivárványszín, vagy még annál is tarkább, hosszú és tömzsi, piramis és henger, minden, mindenféle alakú és színű gyertyák. Kandalló az egyik teremben, jégszobor a másikban, grillázstorta egy alacsony asztalkán, körötte viháncoló lányok, és rájuk se hederítő, morcos képű üzletemberek szivarral, hatalmas bőrfotelben. Mindennek és mindenkinek jutott hely, ezért járt oda. És nem is volt messze, lehetett billegni tűnél is vékonyabb sarkakon, ha éppen olyan kedve volt. Nem mintha nem masszírozták volna meg a lábát bármikor, amikor csak fájlalta, sőt, ha nem szólt, akkor is melegítették a kezüket legkevesebb öten, hogy felajánlkozhassanak. És hogy pontosan hova járt, hát hova, az ötödik évszakba, de inkább nagybetűvel, mert ez volt a neve, Ötödik Évszak. Mindegy, hogy milyen utca, az is, hogy melyik kerület. Mindegy. Teljesen mindegy.

Beköszöntött az ősz, amerre nézett, haldokló fák, alattuk sortűzben pusztult levéltetemek. Nyáltenger, ázott csikkek, nehéz levegő és nehéz lélegzetvétel, reszkető kutyalábak, műszálas takaróba csavart kávézó emberek. Olybá tűnt, a napsütés távozott egy másik helyre, és nem kívánt visszatérni egyhamar. A metróhoz igyekezett, ám az aluljáró bejáratánál álló nagy csapat rendőr láttán megtorpant. Kislány kora óta vonzódott az egyenruhásokhoz. Akkoriban még nem értette, mitől ver hevesebben a szíve, ha meglátja a tűzoltókat az út szélén, kamaszként már kapizsgálta. A rendőrök nem tágtottak, az aluljáró takarításával foglalatostkodtak, harsányan, kegyetlenül ordították fel onnan a két lábon járó, érző szemetet. A hajléktalanok botladozva, görbén, fáradtan és vérvörös szemekkel húzták fel magukat a lépcsőkorláton, fent a csípős, hideg szél kifújta a könnyeiket. Ki tudja, sós vagy íztelen könnyek, érzelmekkel teli vagy lemondó csöppök, rajtuk kívül, akiket sosem kérdeznek meg semmiről, ki tudja. Nem bírta tovább nézni a jelenetet, elfordította a fejét és a recsegő, fájdalmas szitkozódást hallgatva szaladt át az út másik oldalára. Néhány autós rádudált. Mosolygott rájuk, finoman, magában anyázva. Elkapott pár meghökkent arcot, és ez kellő elégtétel volt ahhoz, hogy ne akarja kövel bedobni valamelyik szélvédőjét. Órára sietett, már akkor huszonöt perc késéssel. A zongoratanárnő türelmes volt és göcsörtös ujjú, erős orosz akcentussal beszélt, erős feketekávé ivott, sárga volt tőle minden foga. A füstös terem falain levendulacsokrok és ismeretlen festő tájképei lógtak. A kilencszázegyves Bösendorfer primadonnaként állt a recsegő parkettájú színpad közepén, előtte két zongoraszék, vörös bársonyborítással, olajozatlan, csikorgó menettel. Sámli régóta nem kellett neki, különben is utálta, kezdőként is, nem tudta tőle használni a pedálokat. Egy zongorista képzeljen almát a kezébe, miközben játszik. Simogassa az elefántcsontbillentyűket, érzéken, szenvedéllyel. Szeretkezzen Mozarttal, váljon eggyé a hangszerrel és a dallammal, áramoljon át a lelke a bécsi mechanikába, a százéves tudásba, minden zongoristáéba, aki valaha játszott azokon a billentyűkön. És dohányozzon. Gomolygó füst legyen és száraz szemek, játsszon lehunyt szemmel. Az óra végére a tanárnő kimegy, mindig azon a ponton, amikor érzi a közelgő kisülést. Kimegy, kávé fűz, elbúcsúzni sem tér vissza. Ő meg csak játszik, feketéken és fehéreken, leheletfinoman, időtlenségben. Nem szokott rá emlékezni, hogyan jut haza, egyszerezben otthon van, és vacsoráznia kell. Korán fekszik le, korán kel, napi nyolc órát gyakorol. A család pianínót vett, nehézkes, akadozó billentyűset, ami ráadásul hamis, hiába hangoltatják évente. A kisujjával némákat üt, nincs benne akkora erő, hogy megszólaltassa a rossz hangszeret. Ettől függetlenül szereti, mert az övé. Nincs semmi más, ami az övé lenne, csak az a rozoga pianínó, amitől iszonyúan fájnak az ízületei és az ujjbegyei.

Ősszel mindig eszébe jutott a nagyapja. Októberben halt meg, gyorsan, előzmény nélkül, mintha nem akart volna a terhükre lenni. A nagyapja halála óta tisztában volt vele, hogy őt nem úgy rázza meg az ilyesmi, ahogyan kellene. Egyáltalán nem akart elmenni a temetésre. Nem akart ott állni az első sorban. Egy váza, egy cukortartó, egy akármi, amiben ember van, ezt nem bírta. Egy cukortartó, amibe nem fér bele semmi emberi, talán a melle, az elférne, de ő maga nem. Ki nem

állhatta a pap kántálását, a felordítókat, a hisztérikusan zokogókat. Nem bírta a mindent túlgondoló temetésre járókat, akik érezni vélték a halott közelségét, gyűlölte őket, a temetésen a fülébe súgta az egyik, hogy a papa most ott jár köztük, egyértelmű, igen, mást se csinál, csak járkal. Egy cukortartó volt az egész, abból is egy kifejezetten ronda, porrá leszünk, porcukorrá, mint nagypapa, és majd egyszer ő is porcukor lesz, eldöntötte abban a percben. Végignézett a gyászolókon, a merev arcún, az értetlenen, az érdeklődőn, az özvegyen, az árván, aztán megállt egy kisgyereken, aki a virágokat csodálta. A gyerek, az egyetlen őszinte gyászoló tudta, hogy a nagypapa elrepült, mégsem siratta, nem érezte úgy, hogy rossz helyen lenne, és a virágok különben meg olyan nagyon szépek voltak, hogy azokat kellett nézni. Nézte a virágokat így hát ő is, a gyerek után szabadon, majd felpillantott az égre; nagypapa szép időt rendelt aznapra, meg kell hagyni, jött jobbról a paraértelmezés, igen, hogyne, nagypapa időközben lepaktált a Jóistennel, hát, nagy forma volt az öreg idelent is. A menetből észrevétlen lépett ki, megvárta, amíg eltűnik mindenki, visszaroht a sírhoz, és erősen, minden erejét beleadva gondolt a képre, ahogy nagypapa a szőlőben kapál szakadt szalmakalapban, int, jó utat kíván, és ő vigyorogva száll a kis piros, pesti vonatra, mert nagypapa dolgozik, helyén van minden. Kinyitotta a szemét, körbenézett, és amikor látta, hogy rajta kívül senki nincsen a temetőben, intett, jó utat kívánt, azután széles mosollyal a pályaudvar felé vette az irányt.

A halál egyébként nem érdekelte. Olykor álmodott róla, a nagyapjáról, mindig olyat, ami valóban megtörtént. Zongorálj, kislányom, zongoráljál, művésznő, nincs más dolgod. Mindig ezt mondta. Pestre járni nem szeretett, a hangversenyeken kívül csak a szilveszteri tűzijátékra lehetett felkuncsorogni. Aztán meghalt, ennyi volt. Minden ment tovább. A felvételi évében a zongoratanárnő hétről hétre sápadtabb, erőtlenebb lett, elmaradoztak az órák, elindultak a pletykák. Sejtteni lehetett, mi lesz a történet vége. Januárban jött a telefon, hogy meghalt. Az Ötödik Évszakban kapott egy termet a Bösendorfer, a képek, a levendulacsokrok. Nem vették fel az egyetemre, csak két évvel később. A halál továbbra sem érdekelte. Ha nem játszott, akkor férfiakkal találkozott, de csak akkor feküdt le velük, ha nagyon unta magát. Mindegyikben a nagyapját kereste, a mozdulatait, a hanglejtését, korra való tekintet és mindenféle tudatosság nélkül. Sosem házasodott meg. Egyszer levelet hagytak neki a pultnál, annyi állt benne, gyöngybetűkkel, hogy csikorog a szék. Élete végéig kereste a feladót.

Napjátékok, naplevelek

Egy-egy tárgyba beleakad az idő.
A láb meg egy láthatatlan hurokba.
Úgy nyitom meg őket, mint az ablakot
egy régi szobán, megtörténtünk sorra.

Az egyik könnyen nyílik, a másik nem
adja magát, torokban megrekedt hang.
Persze, átveszem a levelet, meg ha
kell, vidd a kabátomat is, nyugodtan,

mert az első néhány napon fázni fogsz,
azt mondják, és úgy könnyebb továbbmenni,
ha valamit elhozhatsz abból, ami
nincs. Nagyon nehéz volt gyávának lenni.

Ott maradni, hallgatni, elviselni,
nem menni, nem rombolni, megalkudni,
amikor már minden rossz irányba megy –
akkor lesz, meglátod, a legnehezebb.

Képtelen sorsok lógnak a falamon.
Csupa vakablak, nincs mögöttük világ.
Játszunk életeket, reggeli napfényt,
túlélést, ha kell, napi feltámadást.

Falikárpit

Ma nagyon rosszul esel, esett egész nap,
ismételgetlek már évszázadok óta.
Lyukas zsebemen át a combomra tapadsz,
mint vakolat, tartod
a szétmálló falat.
Ha pontokban látlak, gyorsan összekötlek,
de ma nem, hiszen ma megint rosszul esel,
vonal vagy, örökké párhuzamos velem,

sosem csomósodunk,
sosem keresztel.
Most valahogy megértettem minden elmúlt
évet. Hirtelen tisztán láttam; persze, hogy
odaát hagytam, mint magunkat is – őket.
Így leszünk önmagunkból
szótt hamuszőnyeg.
Talán a kabátzsebem alján lehattél,
ott csak az elmúlt évek hordaléka van,
szemem hova lett, és mivel nézek feléd –
ami belőlünk maradt,
üres testbeszéd.
Fecseg egymással még a jelen és a múlt,
láthatatlan szálakkal szőnek a lányok
kötöznek minket egymáshoz,
csomótlanul.

A csönd, ott, messze...

P. A.-nak

Vannak csöndek, messze, messze,

elnyomja csöndem, mint a csikket,
füstölgő, zajos hangjukat.

Vannak még hangjaim, vannak, vannak.
Csöndem elnyomja a hangomat.

Zajosan keresnek, így sosem akadnak rám.
Csöndem csöndjük mellé már nem fér.
Rossz helyre horzsolódnak szavaink,
így szoktuk meg,
sebesre hallgatjuk egymást, miért.

Magad mögött zárj le majd mindent,
félbehagyott dolgod ne legyen.
Tiszta lepedő. Erre figyelj.
Az lesz az ágyad egyszer.

Ha lesz egyszer, és hol nem volt,
már megint mesélünk, minek.

Voltak hangjaink? Nem is tudom.
Most csak csönd, csönd. Csönd.

De már a csönded,
az sem az én csöndem.

De már a csöndem,
az sem az én csöndem.

Ceroplastika

Valamit mindig hátrahagyunk.
Valakit mindig hátrahagyunk.
Valami álarcot, még egy utolsót,
viaszból, drága, hiszen azt kérted,
hogy emlékezzek rád, majd, ha
nem leszel, hát emlékezem
most, amíg vagy, halotti maszkom,
arctalan kedvesem.

falfirka

csigák kagylók
szeresetek
mert többet ér
a ti igaz
szerelmetek
az illatos
és a színes
virágcsodák
mézes hazug-
ságainál

hiányok

elmegy és nem köszön
üres pont két körön

remény

az ember olykor
felejtí énjét
álmában a remény
csenget egy picit

és másnap talán
korábban fekszik
folytatni akarja
csalpa álmait

vers

csak néhány szó az egész
csak néhány szó semmiség
csak a betűk boldog összeragasztása
csak a hangok bódult diszharmóniája
semmi több még ez is sok
jobb ha csendben maradok

A varázskarkötő

Nézd Lilla, hoztam neked
valamit, ami *talán* segíteni fog!
de Lilla nem nézett *rám*,
bánatosan gubbasztott az
ágyban, már azt sem volt
kedve mondani, hogy nem
érdekel, vidd a *fenébe*, mert
fél órája egy *újabb* rohama volt,
fájt neki, aztán álomba merült,
vagyis a fájdalom, *mintha* fejbe
csapta volna, vagy a gyógyszeről
aludt el? nem is tudom már,
én meg, *mialatt* szundikált,
elrohantam venni *neki* valamit,
mert a *szó* már nem gyógyított
annyira, annyira, amennyire kellett
volna, Lilla felébredt, nézett rám
bánatosan, sóhajtott,
mikor fog ez elmúlni?!
nem tudom Lillácska,
hamarosan, csak légy jó,
légy türelmes, az *talán* segít,
meg ez az ízé, mizé? kérdezte Lilla,
mert nem *bírtam* kimondani
a nevét *annak*, amit a kezemben
tartottam, nem *bírtam*, mert magam
sem *bírtam*, csak hinni akartam,
abban, hogy *segít*, hogy Lilla
egyszer *újra* egészséges lesz,
leültem *mellé*, csontos karjára
tettem a *karkötőt*, aminek
állítólag varázsereje van,
mert mindenféle *bajra* jó,
s ez *tuti* segíteni fog,
ugye már nem is fáj *annyira*?
Lilla nevetett, *varázs*boszinak
varázs karkötő! nézegette

a darabot, tetszett *neki*,
mondta, na majd ezen fogunk
sztorizni, ha ez a nyavalya
elhagyja végre a *testét*,
majd ezzel fogunk csábítani
újra, *ugye?* Igen-igen!
Lilla megfogta a kezem,
aztán újra elnyomta az *álmom*.

A szabadság lobogója

Én most le akarom venni
és odaadom az *első* férfinak!
kiáltott fel Lilla a sziget közepén,
ugrott *egyet*, s mielőtt
megkérdezhettem volna,
hogymit is *akar* levenni,
futónacija alól boszorkányos
mozdulattal előrántotta *bugyiját*,
majd megpörgette a *feje* felett,
ugrándozott, hogy most végre
szabad, nem zavarja *semmi*,
mert ez a vacak vágta a *fenekét*,
és elege van, hogy miért is
kötelező hordani, és tegyem én
is ezt, utánozzam – néztem, hogy
ugye nem gondolja *komolyan*
hogy én, *itt* a sziget közepén
leveszem? De Lilla vállat vont,
közölte *velem*, hogy én egy
gyáva *kukac* vagyok, én nem
merek *semmit*, mert ő bizony
bátor, és vegyem tudomásul
ez a *szabadság* egyik formája,
és én annyira *korlátolt* vagyok,
de *ezt* a korlátolt jelzőt azért
nem tűrhettem, úgyhogy
én is levettem a *bugyimat*,
persze *előtte* titokban körül-
néztem, nem jön-e *valaki*,
de nem volt ott senki,

hajnali *batkor* nagyon kevesen
futnak szerencsémre,
nem volt ott *senki*, csak
Lilla meg én, akik futás
közben vihogva pörgettük
fejünk *fölött* a bugyogónkat,
a szabadság lobogóját,
libegve röhögcséltük,
hogy ennek *jó* ára lenne
a *japán* piacon, s megint
egy örültség, amit majd
az *unokáknak* elmesélhetünk,
pörgettük a fejünk felett,
majd egy *célirányos*
mozdulattal az egyik
szemeteskosárba dobtuk,
hátha a *nap* folyamán egy
magányos *lélek* rátalál.

Lista

Hajnal van és a lépcsőn ülök. Nyakon legyint a nyári szellő. Gyorsan megmarkolom a kezemben halódó papírt, pedig így is egy ránc már. Ahogyan ránézek, olyan mint egy öreg tenyér, sorsom tenyere. Gyermekkorom egy töredéke ez a papírcafat. Valami a lábamra csöppen. Gyorsan felemelem a buborékfújót és új buborékokat csinálok vele. Nézem őket, fénytelenek. Nemsokára felkel a nap és szivárványszínekben pompáznak majd. Arra várok.

Lepillantok a gyűrött lapra és enyhe mosollyal végigfutok rajta. Macskakaparás. Sosem írtam túl szépen. Úgy vezettem a tollat mindig, mintha kergettek volna. Mindig úgy éreztem, kevés az időm. Az a bizonyos időm, míg benne volt a kezemben minden gondolatom.

Lista. Ezt a szót írtam a lap tetejére. Hasaltam az ágyon és jól megmarkoltam a tollamat. Összpontosítottam és felkészültem az írásra. Szülinapom van ma és elfújom a gyertyát. Kívánnom kell valamit. Az a baj ezzel, hogy mikor az ember ott áll a torta előtt és kívánnia kell, nem jut eszébe semmi a szokásos sablonon kívül, ami minden jókívánság-szövegben benne van. Erő, egészség, boldogság. Pedig vannak az emberben valahol olyan kívánságok, amelyek tényleg mélyről jönnek, amelyek többet érnek a tárgyaknál, mert többek a megfogható dolgoknál. Pillanatok. Én pillanatokot akarok megélni.

Anyu megint diótortát csinált, tudom. Azt szeretem anyuban, hogy sosem rendel cukrászdából, hanem maga csinálja, magát is belesüti, kisdíszíti cukormázzal, ráírja, hogy Boldog Születésnapot, olyan szépen, cikornyásan, ahogyan a régi mesekönyvekbe szoktak írni. Csak a gyertyát veszi meg. De nem ám annyi szálat, ahány éves vagyok, hanem annyis számot. Ma tizenháromas lesz a tortán. És én ott fogok állni a torta előtt, elfújom, és zsebemben lesz ez a papír. Zsebemben lesz mindig. S mikor valamelyik kívánságom teljesül, ki fogom húzni a listáról, míg mind valóra nem válik.

– Katü, gyere! Mindenki rád vár!

– Mindjárt!

Még egy pont. Még egy utolsó kívánság. Még a zsebembe raktam. Utána elindultam a lépcsőn.

Még mindig nem kelt fel a nap. Ismét felemelem a buborékfújót és csücsöríték. Figyelem, ahogyan a számból kiáramló levegő megnyújtja a körben feszülő finom hártyát, majd elszakítja tőle és buborékként tovaszáll. Amikor megszületik egy buborék, sokan izgulnak. Szeretnék, ha minél nagyobbra kerekednének, minél később pukkadjanak szét, minél messzebbre szálljanak, magasabbra. Én nem izgulok. Lehetnek kicsik, nagyok, gyorsabbak, lassabbak. Csak azt szeretném, hogy legyenek, és nézhessem őket a lépcsőn kucorogva.

Pest pont olyan, mint amire vártam. Óriási és tele van emberekkel. Órákig tudok csatangolni benne. Boldogan fedezem fel a kis zsákutcákat, ahol félelemmel vegyes izgalommal nézek körül, parkokat, ahová elmenekülhetek a betondzsungel elől, kis üzleteket, ahol olyan dolgokat találok, amit sehol máshol. Kis szalmaszálként lökdösődök a hömpölygő tömegben, és hagyom, hogy sodorjon az emberár a megszokott úján, hogy itt-ott kiszakadjak, és a saját utamat járjam.

– Te faszi! Megint elittad a fél eszedet az este!

Felkaptam a fejem. Még egy házastársi veszekedés. Eleinte furcsa volt, de már megszoktam. Az első anyázást a 14-es villamoson éltem át, utána a betes buszon felperzselték a hajam, azóta már semmin sem lepődök meg. Hirtelen a szemembe süt a nap. Hunyorogva kinézek a betes busz ablakán. A Duna aranyfolyóként fut a két part között, és ragyogó fénybe borítja az őt körülölelő épületeket. Pedig tudom, hogy sok épületbe beleivódott már a szmog, sötét árkokat, réteget vonva a falakra, hogy azt sem tudnám megmondani, milyen színű lehetett azelőtt, de most minden ohybá tűnik, mintha fiatal lenne, új és erős. Mosolyra húzódik a szám. Hirtelen sajnálni kezdem, hogy a látvány csak addig tart, míg a busz áthalad a hídon. Önkéntelenül is felállok, és leszállok a Ferenciek terén. Van az úgy, mikor állsz valakivel és valamivel szemben, elakad a lélegzeted, és úgy érzed, nem láttál még ehhez foghatót. Valahogyan így néztem én is az Erzsébet hídra. Lassú léptekkel elindultam felé. Végigfuttattam az ujjaim az odavezető fehérréz korláton, figyeltem, ahogy az ujjam begye koszos-fehérré válik tőle. Onnan vettem észre, hogy már a hídon vagyok, hogy remegett a föld a talpam alatt. Meglepődtem. Nem tudtam, hogy ilyen érzéssel jár a hídon sétálás, bár várható lett volna, ha logikusan elgondolkozom rajta. Ugy éreztem, mintha ringatnának. Megálltam, lehunytt szemmel hagytam, hogy a remegés eljusson a talpamtól a fejem tetejéig. Átsubant rajtam millió kis emlék, olyanok, melyektől egyszer sírni, egyszer nevetni támadt kedvem. Végül csak mosolyogtam, hogy pont itt állok, pont ebben a városban, pont ma.

Egy biciklis subant el mellettem, ijedten kinyitottam a szemem. Kisöpörtem az arcomból a hajam, dobogó szívvel fordultam a Duna felé. Rákönyököltem a korlátra. Hátam mögött egymás után subantak az autók, lent a lépcsőkön gátározott egy srác. Néztem, ahogyan pengeti a búrokat és egészen belefeledkeztem. Aztán arra gondoltam, hogy vajon mi járhat a fejében? Miért ül egyedül ott lent? Majd elszégyelltem magam, hogy én itt fentről bámulom őt. Érdekes. Vajon tudatában van, hogy nézik és kíváncsiak rá? Engem is nézhet valaki? Körülnéztem, de nem vettem észre, hogy valaki figyelt volna. Hirtelen ismét a vízre esett pillantásom. Észre sem vettem, hogy így eltelt az idő. Ment le a nap. A ragyogó szín vörösesbe fordult, takaróvá változtatva a folyót. Kedvem lett volna utánakapni és betakarózni vele. Feltámadt a szél is. Belekapott a hajamba, tépett, ahol csak ért. Megnyugtató. Elnehezülő pillák alól pislogtam a világra és bódultan álltam ott, míg teljesen el nem tűnt a nap. Az utolsó vörösség is kialudt a víz felszínén, helyét átvette a fémes csillogás. Én pedig hazaindultam.

„Végigsétálni a hídon. Néha megállni, rákönyökölni a korlátra, nézni a naplementét, miközben a szél fújja a hajam.” – betűzöm ki az első kívánságot. Elég egyenes vonallal van kihúzva, csak a végén bicsaklott meg egy kicsit a toll.

Jó meleg a csempe. Meztelen talpam rátapad. A kis burkolat azt meséli a talpamnak, hogy egész nap tűzött rá a nap, és felforrósította. Riadtan ugrálós talpakat említ az én talpamnak, akik rajta szökdeltek, hűvös érintéseket hagyva maguk után, valami olyasmit, mint amikor egy nedves csók szárad éppen az ember hátán.

Hiányoznak neki ezek az érintések, de az én talpamat különösen szereti. Az én talpam nem szökell, hanem nyugodtan kucorog, egymásra simuló lábujjakkal. Persze, mocorgok, hiszen a csempe nem éget. Kellemesen melegít, amolyan fészekmeleggel. Kucorgok. Melegítenek. Ez így jó.

Idé kellett jönnöm. Egész éjjel forgolódtam, nem tudtam, mit csináljak. Nyöszörögtem, el akartam bújni mindenki elől, és kínlódtam. Azt akartam, hogy ne gondolkodjak. Ki akartam kapcsolni az agyam, hogy ne térjenek vissza a gondolataim ugyanoda, de hasztalan. Az ember megszokta, hogy parancsoljon az állatoknak, parancsoljon a természetnek, hogy rávegyen másokat arra, amit ő akar. Aztán mikor önmagának akar parancsolni, csődöt mond. Reggel hatkor jutottam el arra a pontra, hogy nem bírom tovább. Nem volt értelme küzdeni az alvásért, eljásznani, hogy tudok aludni zárta szemekkel, nyitott elmével. Felkeltem, összepakoltam és felültem az első vonatra, ami Tibanyba ment. Úgybogy itt vagyok. Dögmeleg van így július elején, a felsőm a hátamhoz tapad. Veszettül legyezem magam, és végignézek az Öreglevenduláson. Aratnak. Kévébe kötik a levendulaszállakat, erre hozza illatukat a szél. A napfényben megcsillan a sarló pengéje, az emberek hajolgatnak fáradhatatlanul. Nekiindulok a mezőnek, céltalanul bolyongok, hagyom, hogy az illat elkábítson. Még mindig jár az agyam, csüggedten morgok magammal, szídom gyengeségemet. Odaérek az egyik férfi mellé, látom, hogy két sarlója van. Szóra nyitom a számat, de ő megelőz, kezembe nyomja az eszközt. Anélkül, hogy kérnem kellene, elmagyarázza, hogy csináljam. Nem nebez. Hajolgatok, vágom a levendulát, egy kupacba rakom. Azt nézem, hogy milyen szívós kis növény. Erzem erős illatát. Később a szaggatást is érzem a karomban, a derekamban, ugyanakkor kicsit fájósra pirulok, de jól esik. Aztán hívós érintéseket érzek a bőrömön, mintha egy hideg tenyér simulna a tarkómra, homlokomra. Esteledik. Vége a munkának. Leülök a földre, hátradőlök, kinyújtózok a földön. Éppen az arcom fölé hajlik egy levendulavirág. Ráfókuszálok, becézgetem. Azon mélázok, hogy milyen kékesen lila. Vagy lilásan kék? Nem tudom. De végre megszállt valami békesség. Vége nem gondolkozom.

Szállnak a buborékok, kicsik és nagyok. Légiesen, puhán, könnyedén és ragyogóan. Keringőznek, egymáshoz ütődnek, megremegnek, majd tovasiklanak. „Heverni egy szép virágos mezőn.” Egészen szerény kívánság, nemde? Megkeresem a légtáncosaimat, kicsit megcsappant a létszámuk. Félő aggodalommal követem mozgásukat. Talán azért szeretem őket ennyire, mert önzetlenek. Megszületnek, gyönyörködtenek, majd tovatűnnek. Adnak, és nem kérnek. S hiába, hogy szertefoszlanak a távolban, nem felejttem el őket sosem. Felidézem emléküket magányos, féltős, gyönges esteken.

Tíz perce fekszem mellette, fejem a mellkasán, karom a hasán. Elfáradtunk. A mindennapok, a rohanás, a munka után jól esik csak feködni hallgatagon és a másik lélegzetére figyelni. Valami meleget érzek belül. Kicsi szorítást. Kicsi félelmet. Hirtelen mocorgni kezd, kicsit megemelkedek, hadd behyzedjen el kényelmesen. Ebehett azonban szorosan átölel, maga alá gyűr, és csak néz. Csodálkozva nézek rá, nem értem, mit akar. Tekintetem végigsiklik a vállán, az állán, a száján. Látom, hogy mosolyog. Felfedezem azt az ismerős zúgot a szájja szegletében.

Tovább vándorlok az arcára, az orrára, homlokára, majd összeakad a tekintetünk. Zöld a szeme, még ez volt az utolsó épkezésláb gondolatom. Elnehezédtem, belesüllyedtem a karjaiba, a szemébe, beleivódtam minden pórusába, nem tudtam, hol kezdődök én, hol kezdődik ő. Zöld a szeme, dübörgött az egyetlen értelmes gondolat a fejemben. Zöld a szeme, mondtam magamban, képtelen voltam elszakadni tőle. Beleveszttem a zöldbe, lubickoltam benne és a biztonság érzésében. Úgy tudtam volna maradni örökre.

„Ölelést. Érezni, hogy szeretnek.” Minden ember legfőbb vágya. Már tizenhárom évesen is. Pipa. Összesimul a térdem, rátámaszkodom az alkarommal. Buborékvíz csöpög a lábfejemre. Állam a vállamon, izmaim még sosem voltak ilyen lazák. Sosem voltam ilyen nyugodt, sebezhető és gondtalan. Ennyire békés. Ennyire ártatlan. Mint egy buborék. Elmosolyodom. Ez volt az utolsó kívánságom. „Azt akarom, hogy nyári hajnal legyen. Ülni akarok a lépcsőn, az udvaron, érezni, ahogyan melegíti a talpamat a csempe. Buborékokat akarok fújni, figyelni, ahogyan feljön a nap, és megcsillan a szivárványos vízbuborékokon. Aztán csak nézni, ahogyan szállnak a levegőben, míg el nem tűnnek a szemem elől.”

A háttetők mögött elkezd derengeni a fény. Ébredszik a nap. Egyre feljebb kúszik, egyre nagyobb körben világítja be a környéket. Egy villanás. Odakapom a fejem. A buborékok tánca kezdenek a napsugarakkal, szivárványos ruhát öltenek, keringenek, majd szertefoszlanak. Aranyszínű, pislogó csillogás marad utánuk. Meg az álmaim. A valóra vált álmaim.